

Tysk udenrigsminister: Ideologer i 'Ondskabens Akse' saboterede chance for Syrien i 2005

5. november 2015 – I et interview med *Neue Westfälische Zeitung* sagde den tyske udenrigsminister, Frank-Walter Steinmeier, at, »desværre er konflikten i Syrien en lang kronologi af forpassede chancer. Da vi i 2005 havde en kampagne for at befri Syrien fra regional isolation, så mislykkedes også dette pga. modstand fra dem, der ønskede at placere landet på 'ondskabens akse'. I dag, 250.000 døde senere, står vi igen dér, hvor vi med stort besvær er ved at få en forhandlingsproces til at komme i gang. Men der er intet alternativ: Det, som et nu drejer sig om, er omsider at sætte en stopper for myrderiet i Syrien.«

**Den ægyptiske præsidents
besøg i Storbritannien
begyndt;
angloamerikanerne anklager,
ISIS anbragte bombe på**

russisk rutefly

5. november 2015 – I noget, der synes at være en skadelig handling, påstår briterne og amerikanerne, at det efter al sandsynlighed var en bombe, der blev anbragt om bord på det russiske passagerfly af Islamisk Stat (ISIS/ISIL), som var årsag til, at flyet styrtede ned over Sinai. Storbritanniens udenrigsminister Philip Hammond sagde efter et møde i regeringens komite til kriserespons, med premierminister David Cameron som formand: »Vi har konkluderet, at der er en betydelig mulighed for, at styrtet skyldtes en bombe om bord på flyet.« Denne udtalelse kom umiddelbart forud for den ægyptiske præsident Abdel Fattah el-Sisis besøg i London, der begynder i dag, og havde utvivlsomt til hensigt at sætte ham i forlegenhed. I dag gentog Hammond påstanden umiddelbart før han skulle møde præsident el-Sisi.

Den ægyptiske udenrigsminister Sameh Shoukry kritiserede bemærkningen og sagde til CNN, at han var »noget overrasket« over den britiske udtalelse. »Det er undersøgelsens opgave at udrede denne sag, og vi bør ikke på forhånd komme med domme eller tage forholdsregler, der kunne få følger – også følger for det store antal egyptere, der er meget økonomisk afhængige af turistindustrien.« Sharm el-Sheikh er et betydningsfuldt turistmål ved det Røde Hav.

Tidligere på dagen havde Cameron en drøftelse med den russiske præsident Vladimir Putin over telefon, hvor sidstnævnte gentog, at man ikke burde være forudindtaget mht. undersøgelsen, eftersom der endnu ikke er kommet nogen afgørende konklusion. Konstantin Kosachyov, formand for Føderationsrådets Komite for Internationale Anliggender, foreslog, at Storbritanniens beslutning om at standse al kommerciel flyvning til Sharm el-Sheikh tilsigtede at lægge »psykologisk pres« på Rusland pga. dets militære operationer i Syrien. Føderationsrådet er overhuset i den Russiske Føderale Forsamling, eller parlament.

The Guardian skriver, at sikkerheden i lufthavnen netop for nylig er blevet gennemgået af briterne selv, der ikke fandt meget at kritisere. Nu hævder briterne, at de igen ønsker at gennemgå sikkerhedsforanstaltningerne. At anbringe en sådan bombe ville indebære, at nogen havde direkte adgang til flyet snarere end via en passager.

Dette spørgsmål dominerede fuldstændig mødet mellem el-Sisi og Cameron. Under en pressekonference efter mødet gentog præsident el-Sisi, at briterne for ti måneder siden havde inspiceret sikkerheden i lufthavnen og erklæret sig tilfredse. Det eneste, Cameron ville sige, var, at de havde drøftet sikkerhed i Egypten.

Nu har Cameron også skabt en krise for sig selv, eftersom 20.000 britiske turister er strandet i Sharm el-Sheik nu, da de 16 daglige flyvninger, som britiske flyselskaber foretager, og som transporterer 4.000 passagerer, er aflyst. Andre flyselskaber flyver fortsat fra lufthavnen.

Det bør bemærkes, at demonstrationer både for og imod el-Sisi fandt sted uden for nr. 10 Downing Street. Det rapporteredes, at demonstrationen for el-Sisi var langt den største, med bannere, hvor der stod »Velkommen Sisi«.

Særlig Komite i det britiske parlament kræver politisk løsning i Syrien

i stedet for 'offensive britiske' operationer

3. november 2015 – En Særlig Komite for Udenrigsanliggender under det britiske Underhus udgav en rapport den 2. nov., der krævede, at den britiske regering arbejder hen imod en politisk løsning på borgerkrigen i Syrien og ikke deltager i en bombekampagne i Syrien. Rapporten reflekterer en upartisk opposition til en bombekampagne og har bidraget til en beslutning fra premierminister David Cameron om at lægge planer på hylden, der omhandler at forelægge spørgsmålet om luftangreb i Syrien for Parlamentet, fordi Cameron ikke har stemmer nok. Han har ikke tilstrækkeligt med stemmer i sit eget Konservative Parti og ikke nok oprørsstemmer fra Labour-partiet til at kompensere for det. Han kan med rimelighed forvente, at hvis han tabte afstemningen, kunne han blive svækket i både Tory-partiet og internationalt. Så mange som 20-30 Tory-MP'er har truet med at stemme imod luftangreb, og Toryerne har et flertal på blot 17 pladser. Kun få Labour-MP'er ville støtte det af frygt for at provokere formanden for Labour-partiet, Jeremy Corbyn, der er modstander af enhver militærintervention.

Komiteens rapport, der kan læses på <http://www.publications.parliament.uk/pa/cm201516/cmselect/cm/faff/457/457.pdf>, kræver udtrykkeligt en politisk løsning på borgerkrigen og en FN-resolution som en forudsætning for militæraktion, baseret på at fremme de drøftelser, der begyndte i sidste uge i Wien mellem alle de berørte parter.

Med meddelelsen om rapportens udgivelse i går erklærede formand for komiteen, Crispin Blunt (Konservativ): »Det bekymrer os, at regeringen fokuserer på en udvidelse af luftangreb i Syrien, som en respons på en stærk fornemmelse af, at man må gøre noget for at takle ISIL i Syrien, uden en forventning om, at regeringens handling vil få afgørende,

militær betydning, og uden en sammenhængende og langfristet plan for at besejre ISIL og afslutte borgerkrigen.«

»Der er nu en tilfældig samling af ukoordinerede militære engagementer, udført af et alarmerende udvalg af internationale aktører i Irak og Syrien, der alle har en fælles interesse i at besejre ISIL, og som sammenlagt besidder en overvældende kapacitet til at gøre det. Disse styrker har desperat brug for at blive koordineret i en sammenhængende strategi, og dette er, hvad vores indsats bør fokusere på. At gøre det militære billede endnu mere komplekst er en afledning fra hovedopgaven, som går ud på at hjælpe med at gøre en ende på lidelserne og omstøde spredningen af denne farlige, barbariske og tilbagestående ideologi.«

»På samme måde, som vi har brug for en koordineret militærstrategi for at besejre ISIL, har vi også brug for en komplementerende, politisk strategi for at afslutte borgerkrigen i Syrien. Ved at blive en fuld kampdeltager i den amerikanskledede kampagne på dette stadium, er Storbritannien i fare for unødigt at kompromittere sin uafhængige, diplomatiske evne til at støtte en international, politisk løsning på krisen. I øjeblikket bør regeringen fokusere alle sine energier på at støtte indsatsen for et internationalt diplomati i Wien.«

Selve rapporten bemærker, at blandt de »mange vidner«, der talte for Komiteen, »anså flere, at den russiske intervention havde åbnet for en ny mulighed for at bringe parterne til forhandlingsbordet. Dette synes nu at finde sted, og vi noterer os drøftelserne i Wien den 30. oktober 2015, der nu inkluderer Iran«. Og desuden, at, endskønt udenrigsminister Philip Hammond »sagde til Komiteen, at Storbritanniens lempelse af sit pres på Assad ville virke som en 'rekrutteringsagent' for ISIL, så er vi ikke overbeviste om, at drøftelser, der inkluderer alle parter, ville virke mere som et incitament for folk til at tilslutte sig ISIL, en det ville være at tillade fortsættelsen af kaos og konflikt.«

Rapporten konkluderer: »Der bør ikke ske en udvidelse af britisk militæraktion i Syrien, med mindre der foreligger en sammenhængende, international strategi, der har en realistisk chance for at besejre ISIS og afslutte borgerkrigen i Syrien.«

Det skotske parlamentsmedlem fra det Skotske Nationalparti, Stephen Gethins, der er medlem af Komiteen, bemærkede om rapporten: »Efter at have hørt vidneudsagn fra et udvalg af kilder, der inkluderer tidligere militærpersonel, akademikere, syriske grupper og et udvalg af eksperter, er det tydeligt, at der ikke foreligger en sag for at føre en krig.«

Foto: Premierminister David Cameron møder Tornado-piloter, udstationeret på RAF Flyvebase Akrotiri, Cypern. Okt. 2014.

Massemigration skaber eksistentiel krise i Europa

3. november 2015 – Borgmesteren for den græske ø Lesbos, Spiros Galinos, sagde i går til Grækenlands Vima FM-radio, at hans ø var løbet tør for plads til at begrave det voksende antal mennesker, der dør under forsøget på at komme over Middelhavet for at nå frem til Europa. »I går holdt vi fem begravelser, men der er stadig 55 lig i lighuset«, sagde han. »Hvem kunne have forudset et sådant blodbad i det Ægæiske Hav?«

Lesbos er blot et mikro-kosmos i den eksistentielle krise, der fejer over Europa i dag. FN's Flygtningekommissariat, UNHCR, rapporterede i går, at 218.394 migranter og flygtninge var kommet ind i Europa via havet i oktober måned, mere end det

totale antal i hele 2014. UNHCR's skøn for ankomster til Europa i år på 700.000 er allerede overskredet; det totale antal ankomster frem til i dag for 2015 er allerede nået op på 744.000.

Nogle i Europa har forsøgt at standse indstrømningen af flygtninge til, og endda igennem, deres lande, med barberbladsskarpe pigtrådshegn og militariserede grænser. Andre, som den tyske kansler Angela Merkel, der har afvist en sådan politik som værende af en sådan art, at den kunne føre til krige blandt Europas nationer, kæmper hårdt for at fastholde en human fremgangsmåde. For eksempel har Kroatiens indenrigsminister Ranko Ostajic, der har set flere end 300.000 migranter gå igennem sit land siden medio september, fordømt ideen om, at dette kunne løses gennem en militarisering: »Tror I virkelig, I kan standse disse mennesker uden at skyde? Man måtte bygge en mur omkring Europa, hvis man virkelig ville stoppe denne form for strøm.«

Den eneste, faktiske, alternative politik til barberblads-pigtråd og nedskydning af folk på grænserne, er at stoppe Obamas morderiske krige i regionen og i stedet bringe reel udvikling til dem, ved at forlænge Den nye Silkevej ind i Mellemøsten og Afrika.

Foto: De klarede den til Lesbos

Obamas optrapning i Syrien

31. oktober 2015 – En højtplaceret forsvars-embedsmand, der briefede reportere i Pentagon i går, sagde, at præsident Obamas nye strategi i Syrien består af fem komponenter:

- 1) at assistere den irakiske regering i at generobre Ramadi og Baiji og afgøre vilkårene i Mosul;
- 2) I Syrien, at muliggøre for nye og yderligere lokale styrker at presse, indtage og sluttelig holde ISIL's erklærede bastion i Raqqa – hovedbyen i Raqqa, med rådgivning og assistance med op til 50 amerikanske specialstyrketropper, deployeret ind i Syrien;
- 3) sikring af grænsen mellem Syrien og Tyrkiet for drastisk at reducere indstrømningen af udenlandske kæmpere, materiel og penge, der finder vej til ISIL. Dette vil inkludere deployering af op til et dusin amerikanske F-15 kampfly til Incirlik-flyvebasen i Tyrkiet, såvel som kampfly til alle andre lande, som USA kan overbevise om at deltage.;
- 4) tværs over både Irak og Syrien, at degradere ISIL's interne kommunikations- og forsyningslinjer; og
- 5) at forstærke det jordanske og libanesiske forsvar, efterhånden som ISIL presses mod syd og vest under det forøgede pres.

Brieferen insisterede på, at specialoperatørerne vil holde sig til det nordlige Syrien, og ikke vil deltage i angrebene, som deres modstykker i Irak har gjort, delvis, fordi USA ikke har de samme relationer med lokale styrker på jorden, som de har med sikkerhedsstyrker i Irak, selv om dette kunne ændre sig i fremtiden.

USA har heller ingen planer om at koordinere sine deployeringer ind i Syrien med det russiske militære kontingent, der flyver fra Latakia i det vestlige Syrien. »Det område, hvor vi har planlagt at placere denne (styrke til specialoperationer), er ikke et område, hvor de har angrebet, og heller ikke får brug for at angribe«, sagde han. Det er ikke ISIL, og det er ikke regime-kontrolleret. Så vi forventer ingen problemer. Vi har ikke adviseret dem, og føler ikke noget behov for at advisere dem, om deres placering.« Hvis

styrkerne til specialoperationernes sikkerhed kommer i fare, »hvis dette inkluderer potentielt at tale med russerne, så er vi åben for det«, sagde embedsmanden.

Tyskland: Våbenhvile mellem Merkel og Seehofer om flygtningespørgsmålet

2. november 2015 – De to ledere af de Kristelige Demokrater (Angela Merkel, CDU, og Bayerns Horst Seehofer, CSU) blev, under deres krisemøde søndag, den 1. nov., enige om et katalog af forholdsregler, der har til hensigt at lægge en væsentlig dæmper på indstrømningen af flygtninge til Tyskland.

Aftalen spændte over skabelsen af særlige transitzoner for flygtninge; øget grænsekontrol – på grænsen mellem Bayern og Østrig, der også skal koordineres af en blandet indsatsstyrke fra begge stater; øget ID-kontrol på grænsen; afvisning af flygtninge, der kommer fra såkaldte »sikre oprindelseslande«; og et intensiveret diplomati mht. Balkan-staterne og Tyrkiet for at finde metoder til at forhindre flygtninge i at komme ind i Østrig og Tyskland.

Det vides endnu ikke, om SPD vil sluge dette katalog eller skabe vanskeligheder i koalitionsregeringen med Merkel. Hidtil har SPD f.eks. afvist transitzoner. Merkels koalition er stadig ikke i sikkert farvand efter søndagens aftale mellem Merkel og Seehofer.

USA's udenrigsminister Kerry: USA, Rusland og Kina bør samarbejde om økonomisk udvikling

2. november 2015 – Den amerikanske udenrigsminister John Kerry satte i dag forbindelse mellem økonomisk udvikling og effektiv bekæmpelse af terrorisme i Centralasien og talte om samarbejde med Rusland og Kina for at opnå dette, samt anden indsats, i sit interview med Mir-Tv i Astana, Kasakhstan, dagen efter, at han havde mødt udenrigsministrene fra Kasakhstan, Kirgisistan, Tadsjikistan, Turkmenistan og Usbekistan.

Ulig det spin, som køres af medie-hyænerne (læs: Wall Street Journal), insisterede Kerry på, at ingen skulle betragte hans besøg som havende »noget som helst at gøre med« en indsats for at få disse nationer til at vælge mellem Rusland, Kina eller USA. »Vi er parat til at samarbejde med alle, hvad enten det drejer sig om lokale områder, nabolande eller lande, der ligger langt væk, som Korea eller Japan, der ønsker at blive involveret. Vi ønsker at hjælpe denne region med at udvikles på regional basis, fordi vi mener, der er et enorm potentiale for vækst og udvikling, og det hjælper stabilitet, sikkerhed og fremgang for folk.«

Mir-Tv, der sender til de tidligere Sovjetrepublikker, der tilsammen danner Statssamfundet af Uafhængige Stater, forstod Kerrys erklæring som en afvisning af imperiale kampe over denne region, kampe, der rent historisk har fået det berygtede navn »det Store Spil«.

»Så intet 'Stort Spil', men stort spil?«

Kerry var enig: »Det er en god måde at sige det på. Det synes jeg om. Nej, slet ikke noget stort spil. Dette handler om, at alle får gavn, inklusive Rusland og Kina og andre lande. Vi har alle gavn af det, når mennesker løftes op, og jeg mener, at især Kasakhstan har ført en meget imponerende politik med at forsøge ikke at blive presset til at vælge mellem folk, men at ønske at udvikles på basis af et bredt grundlag. Og jeg har sagt til præsident Putin, og til præsident Xi, at vi må samarbejde om spørgsmål om udvikling. Det er vi begyndt på med Kina. Vi ønsker selvfølgelig at gøre mere med andre partnere.«

Forespurgt om Obamas deployering af specialstyrker ind i Syrien, og om de ville operere i samarbejde med de russiske luftstyrker, ignorerede Kerry referencen til de amerikanske specialstyrker fuldstændigt og talte om, at det er »meget vigtigt at operere i samarbejde, når man har stormagter, der har særdeles kapable luftstyrker. Man ønsker ikke at flyve i det samme luftrum uden en koordinering. Så selvfølgelig koordinerer vi, og vi vil fortsat koordinere med Rusland.«

Han nævnte mødet om Syrien den 30. okt. i Wien: »Udenrigsminister Lavrov (Rusland) var der; han var med som med-formand for mødet, og sammen hjalp Rusland og USA med at støbe et skridt fremad, håber jeg, som kunne begynde at udforme muligheden for fred.«

»Vi ville selvfølgelig gerne samarbejde« med Rusland, sagde Kerry endnu to gange i interviewet, og hver gang med en tilføjelse af det, man kunne kalde »Obama«-advarslen om, at Rusland må træffe beslutning om, »hvorvidt de er der for at finde en politisk løsning, eller om de er der for simpelt hen at støtte Assad-regimet. Hvis det kun er for regimet, er der et problem, for Tyrkiet, Katar, Saudi-Arabien og andre lande, samt oppositionen, vil ikke stoppe med at bekæmpe Assad. Måden at slutte krigen på er at bede Assad være behjælpelig med en overgang til en ny regering, og han kan være med til at redde sit land. Men hvis det hele handler om ham, så er der et problem.«

Kina fremlagde firepunktsforslag ved drøftelserne om Syrien i Wien

31. oktober 2015 – Den kinesiske viceudenrigsminister Li Baoding medbragte til drøftelserne om Syrien i Wien et firepunktsforslag til en politisk løsning af krigen i Syrien. Iflg. Xinhua var de fire punkter de følgende:

* Li sagde, at Kina indtrængende opfordrede alle sider i Syrien til at indgå en omgående våbenhvile med en forpligtelse til at bekæmpe terrorisme.

* Han foreslog, at Syriens krigsførende parter, under opsyn af FN, skulle have omfattende, inkluderende og ligeværdige dialoger for at træffe arrangementer til politiske overgange.

* Li sagde, at FN bør spille hovedrollen som formidler i krisen i Syrien.

* Han foreslog også, at genopbygningsprocessen i Syrien skulle begynde, for at lade de krigsførende parter se fordelene ved fred, når krigen først er afsluttet.

Li Baodongs fremlæggelse af Kinas firepunktsinitiativ om Syrien fulgte efter en dag med drøftelser i Beijing mellem kansler Merkel og den kinesiske premierminister Li Keqiang. »Det vigtigste er at gribe chancen for at implementere en politisk løsning og etablere en ligeværdig, åben og inkluderende dialog«, sagde Li Keqiang til reportere under en fælles optræden med Merkel den 29. okt. Premier Li bemærkede,

at mange globale ledere har kommet med forslag til, hvordan man skulle takle krisen i Syrien, rapporterede Reuters. »Vi håber, at vi kan sammensætte disse forslag, og, især gennem FN, denne organisation, fremme løsningen af det syriske spørgsmål«, sagde Li og tilføjede, at Kina fortsat ville spille en »konstruktiv rolle«.

»Vi har brug for en diplomatisk, politisk løsning«, sagde Merkel. »Det haster med at finde den. Der er i det mindste tegn på et format med drøftelser, der vil bringe de nødvendige deltagere sammen.«

**RADIO SCHILLER den 2.
november 2015.**

**Syrien: Gennembrud på topmøde
i Wien;**

**men Obama sender
militærrådgivere til Syrien!**

Med formand Tom Gillesberg

EIR Forum i Washington: En afslutning af permanente krige og finansiel panik: Glass-Steagall og den Globale Silkevej. Hovedtale af Helga Zepp-LaRouche

Jeg mener, at vi er i virkelig fare, hvis et kollaps af systemet sker uden en reform af Glass-Steagall for at beskytte den almindelige befolkning fra dette, vi kunne virkelig ende med massive drab af hidtil usete dimensioner. Jeg mener, at hvis dette skete i Europa, oven i flygtningekrisen, så tror jeg, at vi kunne få borgerkrig i Europa, og vi ville sandsynligvis få en borgerkrig i USA.

Så jeg mener, at incitamentet for at ændre politik, mens der endnu er tid, er gigantisk, og den optimistiske tone er, at alternativet allerede er på plads.

Download (PDF, Unknown)

Den Nye Silkevej i Sydvestasien og Afrika må blive til en Noas Ark for flygtningene.

Af Helga Zepp-LaRouche

Flygtningekrisen kan kun løses på en eneste måde: Der må omgående sættes et reelt udviklingsperspektiv for Sydvestasien og Afrika på dagsordenen, som vi i vores rapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen« har foreslået. Potentialet hertil eksisterer allerede gennem Kinas politik om opbygningen af Den nye Silkevej, også kaldet »Ét bælte, én vej«. Fr. Merkel bad under sit seneste besøg til Kina den kinesiske premierminister Li Keqiang om hjælp til at klare flygtningekrisen, og denne gav en garanti for, at Kina ville hjælpe med til at stabilisere de lande, hvorfra flygtningene kom.

Download (PDF, Unknown)

Russisk flystyrt i Egypten: Hvad hidtil er kendt

31. oktober 2015 – En russisk Airbus A321, der flyves af selskabet Kolavia under handelsnavnet Metrojet, styrtede ned på den egyptiske Sinai-halvø tidligt i morges og dræbte alle 224 passager og personel. Ifølge forskellige nyhedsrapporter

havde flyet, der var en route til St. Petersburg, Rusland, nået en højde af 30.000 fod, da piloten foretog et nødopkald. Dernæst faldt flyet hastigt og mistede 6.000 fod på under et minut, for derefter at forsvinde fra radaren. En egyptisk sikkerhedskilde på ulykkesstedet sagde til Reuters, at flyet havde ramt jorden i mindst to stykker, skønt andre rapporter siger, at lig af passagerer er blevet fundet så langt væk som tre mil fra hovednedstyrtningsstedet. Ifølge nyhedsrapporter har man allerede bjerget både cockpit-stemmen og optagelser med flyvedata fra vraget.

Næsten omgående efter styrtet. Den egyptiske affilierede til ISIS hævder at have skudt flyet ned i en erklæring, der siger, at det var hævn for den russiske bombning i Syrien. Russiske regeringsfolk har imidlertid afvist denne erklæring. »Denne information kan ikke anses for troværdig«, sagde den russiske transportminister Maxim Sokolov. »Vi er i tæt kontakt med vore egyptiske kolleger, med flyvemyndighederne i dette land. I øjeblikket har de ingen informationer, der kan bekræfte disse historier.« Den form for skulderstøttede våben, som en terroristgruppe kan forventes at være i besiddelse af, er ikke effektive mod mål, der flyver højere end 15.000 fod. Alt imens andre midler til overlagt nedskydning af et rutefly i luften ikke kan udelukkes, så synes russiske regeringsfolk at hælde mod en teknisk fejl som årsag til styrtet.

Den russiske præsident Vladimir Putin har beordret premierminister Dmitry Medvedev til at danne en kommission for at undersøge tragedien, og Ruslands Undersøgelseskomite har anlagt en kriminalretssag imod flyets operatør. Ligeledes har Putin udpeget 1. november som en national sørgedag for ofrene.

Leder, 30. oktober 2015: Hvis vi ikke lever op til det, Obama foretager sig imod Kina, er vores organisation i fare

29. oktober 2015 – Det virkelige problem kan ses af Obamas oprørende militære provokationer imod Kina tirsdag (27. okt.): Obama er fast besluttet på at lancere en atomkrig. Hvad vil der ske med os (organisationen), hvis vi ikke siger dette og fører kampagne på dette grundlag? Se på falskneriet med Obamas angreb mod Kina! Se på hans blodige poter! Han må fjernes! Under principperne for det amerikanske præsidentskab, kan han fjernes fra embedet – og gør vi ikke det, kommer vi hurtigt ind i en stadig farligere situation.

Man kan ikke fjolle rundt og forhandle, eller sige, »Nej, jeg tror ikke på det!« Lad være med at gå rundt og spørge, hvordan vi skal gøre det – han må holdes tilbage, eller vi er alle døde.

Vi må sætte det først på listen over sager: Kald det ikke for noget andet: mord er mord! At sige noget andet er at lyve. Obama er i bund og grund en morder, en masse-morder. Hvis man vil redde USA, så må man sige dette, eller man kunne selv blive den næste, der ryger. Og hvis man ikke bruger den slags sprogbrug, også på gaden, er man i vanskeligheder. Sandheden er altafgørende: Obama er en morder!

Enhver, der forsøger at bagatellisere Obamas krigstræk mod Kina: sig til dem, at de er hjerneskadede. Folk bliver myrdet af Obama, mens du går rundt og hvisker og prætenderer intet at vide.

Til de mennesker, der huler, at »Det er ikke ham; det er systemet«, så fortæl dem, »Nej, det er Obama«. Hvis man ikke siger, at det er Obama, har man ikke ret til at have en mening. For, hvis man dømmes folk til at retfærdiggøre, at de bliver myrdet, har man ingen rettigheder.

Det her er mord, slet og ret mord! Beviserne er entydige, og hvis man ikke siger det, hvad er man så? Et konfliktsky skvat!

Folk er bange for, at Obama også vil dræbe dem, hvis de mishager ham. Men, den eneste måde at redde sig selv på, er: Accepter ikke dette! Hvis man giver efter, eller billiger, at folk giver efter, skriver man måske selv sin egen dødsbillet. En opvisning i manglende ryggrad!

For at vinde en krig, må man besejre fjenden. Obama overgiver sig ikke, med mindre han besejres. Dette er et akut spørgsmål, ikke noget, der kan udsættes, ikke noget 'på sigt'. Hvis man ikke har tilstrækkelig ryggrad til at gennemføre det, så betyder ens mening ingen ting. Og Kongressens hidtidige passivitet er en fordømmelse af deres moral. De forstår ikke, at de, som alle mennesker, en dag skal dø. Vil det blive som væsener, der har været uden værdi for menneskeheden – eller som soldater, der ved, at de er dødelige, og er forsigtige med, hvordan de tilbringer denne tilstand som dødeligt væsen, for at redde menneskeheden? Fejhed er aldrig andet end afskyeligt.

Obamas masseorderiske krige i Mellemøsten – krige, der bygger på løgne – har forvandlet offerlandene til Helvede på Jord. Situationen i Tyskland er på randen af en eksplosion, hvor, på trods af en enorm udladning af næstekærlig hjælp gennem de mange frivillige og hjælpeorganisationer, men hvor, simpelt hen pga. det ekstremt store antal flygtninge – ti tusinder om dagen – der kommer til Bayern fra Østrig, man har nået grænsen mht. husly og personel. Den største forhindring for en løsning – en kombination af et forceret program for opførelse af offentlige boliger og en ny Marshallplan for Mellemøsten og

Afrika og en forlængelse af den Nye Silkevej og Verdenslandbroen – er Schäuble (den tyske finansminister, -red.). Hans fastholdelse af det Sorte Nul, et budget, der balancerer, er det, der bærer ved til fremmedfjendskhedens bål som en tendens i dele af befolkningen.

Dette er i færd med at udløse et bagslag, der truer med at bryde koalitionsregeringen. Det er allerede koldt i Tyskland. Det er blot et spørgsmål om tid, før et flygtningebarn fryser ihjel i en interimistisk lejr. Vores **Fredags-webcast** vil indeholde dramatiske optagelser fra krisen. Vi har præsenteret anklageskriftet mod Obama – vi behøver ikke gentage beviserne. Vi må satse på en dramatisk effekt, der vil få publikum til at forandre sig, og handle!

17 lande fremlægger fælles udtalelse om Syrien efter møde i Wien

30. oktober, 2015 – Det følgende er hele teksten fra den fælles udtalelse, som 17 nationer blev enige om sammen med EU og FN, og som blev offentliggjort i dag i Wien efter en række politiske møder på minister-niveau, der fandt sted med den hensigt at finde en politisk løsning på striden i Syrien. Det næste møde vil finde sted indenfor to uger.

Udtalelsen

Møde i Wien d. 30. oktober, 2015, Kina, Egypten, EU, Frankrig, Tyskland, Iran, Irak, Italien, Jordan, Libanon, Oman, Katar, Rusland, Saudi-Arabien, Tyrkiet, De Forenede Arabiske Emirater, Storbritannien, FN og USA – "deltagerne" – mødtes

for at diskutere den alvorlige situation i Syrien, og hvordan volden hurtigst muligt kan bringes til ophør.

Deltagerne havde en åben og konstruktiv diskussion, som dækkede flere vigtige punkter. Omend der stadig er grundlæggende uenigheder blandt deltagerne, nåede de dog til en fælles forståelse omkring det følgende:

- 1) Syriens enhed, uafhængighed, territoriale integritet og sekulære væsen er grundlæggende.
- 2) De statslige institutioner vil forblive intakte.
- 3) Alle syreres rettigheder uanset etnicitet og religion skal beskyttes.
- 4) Det er bydende nødvendigt, at alle diplomatiske bestræbelser på at ende krigen accelereres.
- 5) Adgang til humanitær hjælp vil blive sikret i hele Syriens territorium og deltagerne vil øge støtten til internt fordrevne syrere og til syriske flygtninge og deres værtslande.
- 6) Da'esh (Islamisk Stat) og andre terroristgrupper må besejres, i overensstemmelse med FN's sikkerhedsråds og deltagernes beslutning.
- 7) Deltagerne indbyder FN til, i overensstemmelse med Geneve II Konventionen om Syrien og FN's sikkerhedsråds Resolution 2118, at sammenkalde repræsentanter fra den syriske regering og oppositionen for at indlede en politisk proces, der kan føre til en troværdig, inkluderende, ikke-sekterisk regeringsførelse fulgt op af en ny forfatning og valg. Disse valg skal udføres under FN-tilsyn i overensstemmelse med korrekt regeringsførelse og ifølge de højeste internationale standarder mht. gennemsigtighed og redelighed, frit og fair, hvor alle syrere, inklusive syrere i udlændighed, er i stand til at deltage.

8) Denne politiske proces vil være ledet af Syrien og ejet af Syrien – Syriens befolkning skal bestemme Syriens fremtid.

9) Deltagerne vil sammen med FN udforske mulighederne for og gennemførelsen af en national våbenhvile til en afgjort dato i overensstemmelse med denne genoplivede politiske proces.

Deltagerne vil bruge de kommende dage på at formindske tilbageværende uenigheder og bygge videre på de fælles standpunkter. Ministre vil mødes igen indenfor to uger for at fortsætte diskussionen.

EIR: Hvorfor amerikanerne nu må tislutte sig Vladimir Putins initiativer

Havde det ikke været for Vladimir Putins intervention, ville menneskeheden have været færdig. – *Lyndon LaRouche.*

25. oktober 2015 – Lyndon LaRouche taler om diskontinuiteter, afbrydelser – om afgørende vendepunkter – der fundamentalt har ændret kursen og den potentielle retning af menneskets historie til enten det bedre eller værre.

Download (PDF, Unknown)

Obama gør fremstød for tre krige samtidig

29. oktober 2015 – Præsident Obama bevæger USA stadig nærmere til global krig mod Rusland i Europa og Mellemøsten og mod Kina i Asien. Han ønsker at myrde et massivt antal mennesker, og han gør det gennem udflugter og 'snigende missioner' (dvs. missioner, der gennemføres i smug, uden nogen debat og uden korrekt bemyndigelse, -red.) med det formål at sabotere enhver reel diskussion i USA. I stedet for at komme med regulære erklæringer om den vedtagne politik fra Det Hvide Hus, gør Obama det i form af lækker gennem anonyme regeringsfolk længere ned på rangskalaen til diverse nyhedsorganisationer. Hvis Obama ikke bliver stoppet gennem en forfatningsmæssig fjernelse fra embedet, vil en atomkrig blive resultatet af en eller flere af disse konfrontationer:

* *Wall Street Journal* rapporterede i går, at NATO overvejer at udsende på en fremskreden post et stort troppekontingent i Polen og de tre baltiske stater. Den plan, der er under overvejelse, omfatter udsendelse af en bataljon, omkring 800-1.000 mand, under NATO-kommando i hvert af de tre lande. En light-version af planen går ud på at sprede en enkelt bataljon hen over alle fire lande, men 15-20 % af soldaterne ville i alle tilfælde være amerikanske. Det forlyder, at tyske regeringsfolk giver udtryk for tilbageholdenhed og under private diskussion siger til deres allierede, at de ikke vil true Moskva som en permanent fjende, eller smække Moskva ude af Europa. Begge versioner af planen vil i Moskva blive opfattet som en provokation, hvad tyskerne meget vel ved, men artiklen henviser til unavngivne amerikanske regeringsfolk som kilde, en indikation på, at det er Obama, der har indledt en diskussion om dette fremstød hen imod atomkrig.

*I en anden artikel, der bygger på anonyme lækker fra Obamaregeringen, rapporterer Reuters, at det var Pentagon, der

gjorde fremstød for provokationen i Det sydkinesiske Hav, under hvilken destroyeren USS Lassen sejlede frem til inden for 12 sømil fra de kunstige øer den 26. okt. i en »frihed for sejlads«-øvelse. De siger, at Pentagonfolk har krævet en sådan aktion for at udfordre Kina siden maj måned, men at det var Det Hvide Hus og Udenrigsministeriet, der »bremsede« det indtil denne uge. Men aktionen byggede på en anmodning om »muligheder« fra forsvarsministeren Ash Carter – der trods alt er udnævnt af Obama – angiveligt for at respondere til den hurtige opbygning af disse øer. Det er den samme kampagne hen imod atomkrig, som Obama er engageret i, i Europa.

* Underhåndsudvidelsen af USA's krig i Mellemøsten følger den samme fremgangsmåde, hvor Obama overvejer at udvide USA's militære operationer i Syrien og risikere et sammenstød med Rusland; og i Irak, hvor regeringen hævder, at amerikanske tropper ikke er involveret i kamp, selv om en amerikansk soldat er blevet dræbt og fem andre såret i kamp, og med Carter, der lover mere af samme slags.

Genopbygningsplan for Syrien: Projekt Fønix: Diskussionspunkter om Syriens genopbygning

De følgende »Diskussionspunkter om Syriens genopbygning« er blevet udarbejdet efter drøftelser med Syriens myndigheder. Den svenske organisation *Syriska stödskommittén för demokrati* besøgte flere regeringsministerier og myndigheder i Damaskus i december 2014. Ulf Sandmark fra det svenske Schiller Institut

var en af delegationens deltagere under det ugelange besøg i Syrien. Hussein Askary er formand for Schiller Instituttet i Sverige og desuden redaktør for Executive Intelligence Reviews arabiske hjemmeside, hvor dette dokument er tilgængeligt på arabisk:

<http://arabic.larouchepub.com/2015/10/24/752>

og på svensk: <http://www.larouche.se/node/4134>

Fønix-projektet

Syrien. Diskussionspunkter om Syriens genopbygning

Af civiløkonom Ulf Sandmark og Hussein Askary, Schiller Instituttet

Hvorfor tale om genopbygning midt i krigens mørke?

Det er håbet, der gør mennesker til mennesker.

Håbet om genopbygning mobiliserer den skabende evne hos alle mennesker. Det forsætter mennesket i en sindstilstand, hvor det er Skaberen nær.

Ved at løfte blikket mod genopbygning og udvikling efter krigen kan Syrien allertydeligst demonstrere det menneskesyn, som står i skarp kontrast til den ondskab og meningsløse ødelæggelse, som fjenden personificerer. Man demonstrerer det ikke blot for sig selv, men også for omverden, og ikke mindst for de fjender, som således vil forstå, at deres krigsførelse ikke fører til noget bedre for dem selv. Syriens planer om genopbygning medfører, at de fjender, der kan tænke, forstår, at de kan få en bedre fremtid ved at samarbejde med regeringen, end ved at fortsætte krigen.

Syriens håb om en fremtid er dets stærkeste våben imod fjendens pessimisme, desperation og umenneskelighed.

Hvem håber, og hvem gør ikke?

Med skabelsen af BRIKS har halvdelen af menneskeheden organiseret sig for at skabe en fremtid for sig selv og menneskeheden. BRIKS-samarbejdet har endelig været i stand til at tilføre kraft til håbet fra Bandung-konferencen, den Alliancefri Bevægelse og 77-gruppen og at hæve verden ud af fattigdom og kolonialisme.

I modsætning til Syrien og BRIKS, så er den vestlige verden domineret af dets finanssystem, for hvilket der ikke findes noget håb. Værdipapirerne i det globale finanssystem, der beløber sig til en værdi af to millioner milliarder dollar (eng.: 2 kvadrillioner), er, for over 90 %'s vedkommende, ren spekulationsgæld. Dette er et pyramidespil uden sidestykke i verdenshistorien, og det er blevet holdt oppe af konstante kapitalindsprøjtninger fra centralbanker og statsbudgetter. Finanssystemets desperate situation har presset Vestens politikere til at tillade en finansiel udplyndring af ikke alene borgernes opsparinger, men også af realøkonomien.

Denne udplyndring har ført til den græske krise, men den har haft en endnu mere grim effekt i den Tredje Verden. De vestlige banker vil ikke længere med samme lethed kunne udplyndre BRIKS-landene. Metoden til at komme BRIKS og andre selvstændige lande til livs er derfor den destabilisering og det kaos, som terrorister og regionale krige kan sprede i hele Centralasien og ind i Kina, Indien og Rusland for at ødelægge disse nationers lederskab og modstand. Nu er det Syrien, der står i forreste skudlinje for denne politik, der bærer navnet geopolitik, og som er det gamle, britiske imperiums metode til at holde konkurrerende eller fremvoksende verdensmagter nede. Eftersom USA støtter den britiske geopolitik, indgår der også trusler om anvendelse af atomvåben i afpresningen, og verden står *de facto* på randen af en total katastrofe.

Det er desperationen og håbløsheden hos den vestlige verdens finanssystem og de gamle kolonimagter, der projiceres ind i

Syrien og andre krigsramte lande i form af støtte til terrorismen og til politikken for regimeskift. Det, der grundlæggende set kan standse krigspolitikken, er en løsning på finanskrisen gennem en bankreform og en genoplivning af den vestlige verdens realøkonomier.

Disse forslag er blevet fremlagt af den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche og hans hustru, Helga Zepp-LaRouche, igennem deres internationale bevægelse, Schiller Institutet. Mange vestlige politikere kommer nu med tilsvarende forslag for at løse finanskrisen. Det store håb for verden er, at BRIKS-landene nu kraftfuldt gør fremstød for en sådan økonomisk udviklingspolitik. Sammen kan disse kræfter få Europa og USA til at vende sig bort fra krigspolitikken. Syriens heroiske modstand imod imperiepolitikken føres derfor både på det militære og økonomiske plan. Det forener alle de mennesker i verden, der håber på en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden.

Hvordan skal man betale for genopbygningen, når nationen er ruineret efter krigen?

Den frihed for hele nationen, som Syriens kamp tilsigter, er grundlaget for Syriens økonomi og ret til at skabe kredit og penge. Folket, jorden og de naturlige ressourcer besidder et enormt potentiale. Med en genopbygnings- og udviklingsplan skabes der et endnu større potentiale.

En enlig bonde eller virksomhedsejer kan have brug for kredit fra en anden for at kunne virkeliggøre sit potentiale. En fri nation kan selv beslutte sig til at virkeliggøre sit potentiale. Det sker derved, at nationen udsteder kredit til sig selv, med nationens egen, fremtidige udvikling som sikkerhed. Dette kræver et særligt finanssystem, der kaldes et »kreditsystem«.

Ironisk nok var det netop et sådant kreditsystem, der gjorde det muligt for USA at blive grundlagt og overleve sine første år, og igen overleve, under Abraham Lincolns lederskab, under

borgerkrigen og atter engang, under Franklin Roosevelts lederskab, fra og med 1933 og igennem Anden Verdenskrig. Dernæst anvendte Vesttyskland og Sydkorea det samme system til sine genopbygnings-mirakler efter krigen. USA befinder sig nu i en stor, finansiel krise på grund af, at man har forladt dette fungerende system, og nu er man også imod, at BRIKS-landene anvender det.

Det amerikanske kreditsystem blev skabt efter sejren i 1786 i Frihedskrigen imod kolonialismen. Efter råd fra daværende finansminister Alexander Hamilton gav Kongressen en kredit til en nyetableret Nationalbank, der koordinerede genopbygningen. Værdien af nationens valuta og al statslig gæld fra krigen blev hurtigt stabiliseret, når kreditterne dirigeredes videre til de projekter, som regeringen havde prioriteret. De selvstændige erhvervsdrivende, som blev engageret til at udføre projekterne, kunne komme i gang med det samme ved, at de fik del i kreditten. Gennem denne fremgangsmåde kunne man fuldt ud mobilisere og hurtigt udvikle landets egne ressourcer, på trods af, at landet netop havde været igennem en mangeårig krig.

Grundsynet i Hamiltons kreditsystem var, at økonomien værdisattes ud fra det fremtidige potentiale, og ikke ud fra nuets ruinerede situation. Ud fra en sådan synsmåde er Syrien rigt og kan selv finansiere størstedelen af den genopbygning, som kan virkeliggøre Syriens potentiale.

Hvordan skaber man kreditter i traditionen efter Hamiltons system til genopbygning?

Udgangspunktet for et kreditsystem er den genopbygningsplan, der trin for trin beskriver, hvad nationen planlægger at have gennemført på forskellige tidspunkter. Med denne plan som grundlag kan staten udstede de nødvendige kreditter for at sætte al tilgængelig arbejdskraft, maskinkapacitet og tilgængelige materialer i arbejde. Staten giver så tilladelse til, at projekterne kan startes op, og sørger samtidig for, at

der er kredit til rådighed til projekterne. Projekterne kan ledes af enten privatforetagender eller statslige myndigheder.

Til udstedelsen af denne kredit har staten behov for både centralbanker og særligt etablerede Genopbygningsbanker. Den syriske nation kan, på samme måde, som Egypten gjorde det, da man lod folket finansiere den Nye Suezkanal, udstede medejerbeviser i Genopbygningsbanken, der er særligt beregnet til syriske borgere i hjemlandet eller i udlændighed.

På denne måde får genopbygningsbanken en egenkapital til udstedelse af kreditter. Den syriske stat bevarer majoritetsindflydelsen i Genopbygningsbanken.

Ud over denne normale mekanisme til udstedelse af bankkreditter vil man yderligere få brug for en Hamilton-kreditgivning ved, at Centralbanken skaber kredit, som den låner ud til Genopbygningsbanken. Med denne kompletterende kreditmekanisme vil staten have tilstrækkelig med kredit til at kunne gennemføre den hurtigst mulige genopbygning af Syrien.

Når regeringen har givet grønt lys til et projekts opstart, overfører Genopbygningsbanken kreditten til en konto for projektet. De myndigheder eller foretagender, som af regeringen har fået til opgave at gennemføre genopbygningsprojektet, betaler sine leverandører og arbejdere med disse kreditter. Dette fortsætter, indtil projektet er færdigt. Alle nye sedler og kreditter fra Genopbygningsbanken har da fået en sikkerhed i form af det fuldførte projekt.

Hvordan kan de private banker mobiliseres til fordel for genopbygning?

Retten til at skabe kredit er en vigtig naturressource for en nation, som staten må anvende for at gennemføre genopbygningen. Det er helt afgørende, at kreditterne ikke vandrer videre til spekulation og pyramidespil, som i den vestlige verdens globaliserede banker i dag. De syriske banker

må derfor begrænses i deres aktivitet derigennem, at de ikke må drive nogen form for investerings-bankaktivitet, såsom selvstændig handel og handel med værdipapirer. Det drejer sig ikke om at forbyde handel med værdipapirer, men det må holdes totalt adskilt, både ejerskabsmæssigt og personelmæssigt, fra enhver kommerciel bankvirksomhed.

Fra den amerikanske præsident Roosevelts tid i 1933 og frem til 1999 fandtes der i USA en sådan bankopdelingslov (Glass-Steagall Act), der foreskrev en total separation, og så længe, denne lov var i kraft, opstod der ingen systemisk krise for de amerikanske banker. Hvis man snarest gennemfører en sådan bankopdeling i Syrien, kan de kommercielle banker mobiliseres til fordel for genopbygning. Kun herved vil tilskud af kredit fra Genopbygningsbanken kunne gencirkuleres i bankerne og skabe ringe i vandet i realproduktionen. Desuden må kreditterne fra de private banker, så længe genopbygningen finder sted, være strengt rationerede således, at de dirigeres til det, som behøves iht. genopbygningsplanen, til sådanne kategorier af lån, som er nødvendige for virksomhedernes og menneskenes reelle behov.

Med et reguleret, kommercielt banksystem kan Genopbygningsbanken benytte sig af private banker til at formidle sine kreditter til kommissionerede virksomheder og udbetale pengene. I dette tilfælde henvender virksomheden sig til sin lokale bank, som igen henvender sig til Genopbygningsbanken for at få den kredit, som er godkendt til projektet.

Må nationen gældssætte sig til udlandet for genopbygning?

Nationens egen skabelse af kredit i Hamiltons tradition kan sætte alle indenrigsressourcer i fuldt arbejde, men kan ikke betale for det, som må importeres til genopbygningen. Til dette kræves først og fremmest udenlandsk valuta fra eksportindkomster, men dette vil heller ikke være tilstrækkeligt i de første år. Nationen må optage store lån i

udenlandsk valuta for at kunne importere de maskiner og det udstyr, som behøves. Hvis lånene kobles direkte til genopbygningsplanen, kan denne gældssætning gøres både langfristet og tilpasset projektets tilbagebetalingsevne. Disse udenlandske lån bør også kunne holde en lav rente, eftersom lånene er værdisikrede gennem deres binding til reelle projekter. Syrien kan ikke regne med at kunne få større lån fra den vestlige verdens kriseramte finansinstitutioner. Derimod er der mulighed for at finansiere import af vigtigt maskinel, selv midt i en stor finanskris, gennem bilaterale handelsaftaler med enkelte, interesserede vestlige lande. Med denne fremgangsmåde kan en sådan nation indgå en aftale om at skabe en kreditmulighed i sin egen valuta til eksport af landets maskiner og varer til Syrien. En række af sådanne bilaterale aftaler med interesserede nationer kan klare anskaffelsen af udenlandske varer til genopbygningen.

BRIKS-nationernes Nye Udviklingsbank er nu i færd med at blive opbygget i overensstemmelse med det nye paradigme for en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden. BRIKS har det udgangspunkt at udstede kredit ud fra projektets fremtidige potentiale og ikke ud fra den nuværende betalingsevne i de lande, der ønsker at påbegynde projekterne. De samme principper vil også blive anvendt af de mange andre fonde, der er blevet skabt for at realisere bygningen af Den nye Silkevej. Her bør et frit Syrien have store muligheder for at skaffe lån i udenlandsk valuta til vigtige, store infrastruktursatsninger.

Eftersom gældssætningen i det nye paradigme mod-svares af de nye projekter, der gennemføres, er det en god gældssætning. Jo mere af en sådan gæld, der tilsigter at realisere landets potentiale, desto bedre. En sådan gæld bliver ikke en lænke, men en målestANDARD for, hvor meget Syrien satser på fremtiden.

Hvilket syrisk fremtidspotentiale kan udløses af genopbygningskreditterne?

1. Folket som bærere af alt potentiale.

Hvis man ikke prioriterer sikkerhed for fødevarerforsyning, nødgenhusning, sundhedsydelser, uddannelse og arbejde, kan hele folkets potentiale ikke udløses. Til dette kræves der den bredest mulige mobilisering af nationens tilgængelige ressourcer fra de statslige myndigheder, helt ned til mikro-niveau. Lokale forvaltninger må, foruden budgetmidler, også kunne få del i statens dirigerede kreditgivning fra Genopbygningsbanken. Dette vil kunne igangsætte alle lokale kræfter og ressourcer til genrejsning af skoler, lægehuse, el og vandforsyning, såvel som den hurtigst mulige forøgelse af lokal produktion af mad og andre vigtige fornødenheder. Særlige kreditter bør dirigeres til tidligere ejere af industriforetagender og landbrug, der er blevet ødelagt i krigen, såvel som også til entreprenører, der vil starte nye foretagender. Terroristernes målrettede ødelæggelse af alle lægemiddelindustrier viser, hvilken strategisk betydning disse har, hvilket også er gældende for den omstridte olie-, gas- og petrokemiske sektor. Også den videre forædling af bomuldsproduktionen og andre landbrugsprodukter i f.eks. Syriens berømte tekstilindustri udgør en stor genopbygningsopgave, sammen med hele den øvrige industrisektor. Særlige arbejdsbrigader bestående af arbejdsløse kan også finansieres på samme måde for at bygge det, der er behov for, og samtidig arbejdsstræne de arbejdsløse til stadig mere kvalificerede opgaver. Hærens ingeniørtropper kan udgøre kernen i disse arbejdsbrigader og gennem disse genopbygningsprojekter fortsætte med at forsvare det syriske folk.

2. Genstart af tidligere fungerende infrastruktur og erhvervsgrøner med potentiale.

Genopbygningsbankens kreditgivning kan finansiere det store behov for at reparere den vigtigste infrastruktur: energi, el-systemet, vand og kommunikation. Kreditterne kan udvides, indtil alle tilgængelige, kvalificerede arbejdere, maskiner og

materiel er i fuld anvendelse. På denne måde kan genopbygningen organiseres på den mest effektive måde med tanke på de muligheder, der er for en fremtidig infrastruktur. Genopbygningen kan direkte orienteres mod skabelsen af en ny infrastrukturplatform på højeste niveau af teknik og produktivitet.

Erfaringerne fra krigen med håndteringen af den mest avancerede teknologi for fly, robotter, elektronik og maskiner kan gøres til udgangspunkt for videreuddannelse og civil tilpasning i nye industrier, baseret på denne teknik. En målorienteret udvikling af den kemiske industri, der er baseret på råvarer fra gas- og olieindustrien, kan fremme nye industrier for videreforædling, for fremstilling af kunstgødning, plastikprodukter, pulverjern og højteknologiske produkter. I BRIKS-landenes nye paradigme vil den kerneteknologiske industri, der blev bombet i stykker af Israel, også blive genopbygget til produktion af energi, afsaltning af havvand og indtræden i iso-topforskningens nye økonomiske æra.

3. Den nye teknologis potentiale i genopbygningen.

Man må give særlig kreditstøtte til mulighederne for at skabe et teknologisk spring, når man alligevel skal erstatte udstyr. Eksempelvis kan nye jordkabler til erstatning for ødelagte el-ledninger kompletteres med IT-ledere af fiber. Målestokken for den energi, der bør prioriteres, er energigennemstrømningstætheden. Præcis som en øget energitæthed hos soldatens våben, mht. præcision og kraft/cm², øger effekten mod fjenden, således er også energitætheden i den fredelige arbejders teknologier parameteret for at øge produktiviteten og finde det højeste potentiale for realøkonomisk gavn.

4. Projicering af de Nye Silkevejes internationale udviklingspotentiale ind i Syrien.

Muligheden for at forbinde transporten på Middelhavet, Det indiske Ocean, Det røde Hav, det Kaspiske Hav og Sortehavet har været grundtanken i præsident Bashar al-Assads visionære strategi »De fem Have«. Udviklingsdynamikken i BRIKS-nationernes tilvækst, og mange initiativer til udbygning af de Nye Silkeveje både til lands og til vands, kan projiceres ind i Syrien, hvis denne vision gøres til udgangspunkt for Syriens nye infrastrukturindsats. (jvf. EIR's kort) Det drejer sig ikke udelukkende om transport, men om internationale udviklings-korridorer, der tilfører Syriens gamle Silkevejs-handelspladser ny, langsigtet tilvækstkraft. Ud over jernbaner bygges korridorerne som et bredt bælte med anden infrastruktur, både pipelines, vandprojekter, industri og landbrugszoner og nye byer. Det Nye Silkevejsperspektiv er så gennemgribende, at Syrien kan påbegynde planlægning for i samarbejde med nabolandene at udvikle og udnytte vandressourcerne, gøre ørkenen grøn, mildne sandstorme og tilbageerobre store ørkenområder til dyrkning og bosættelse på maksimal måde.

Hvordan projiceres de Nye Silkeveje ind i Syrien?

1. Forbindelse til Bagdad og Teheran

Kinas strategi for »Ét bælte, én vej« for at udbygge de gamle silkeveje til udviklingskorridorer med moderne transportsystemer har ikke kun til hensigt at nå frem til Europa, men også via Iran at nå frem til Egypten og Afrika over land. Jernbanen fra Teheran til Kairo vil blive bygget over Kermanshah til Bagdad, Amman og Akaba. Med den planlagte forbindelse over Sharm el-Sheik når jernbanen helt frem til Kairo. Med bygningen af en relativ kort jernbanestrækning fra Deir ez-Zur til den irakiske grænseby Abu Kamal opnår man jernbaneforbindelse fra Bagdad, men det betyder mere end dette. Det betyder, at den gamle Silkevej langs Eufrat atter gøres til Syriens øst-vest-udviklingskorridor og giver ny energi til Aleppos ødelagte industrizoner. En sådan jernbane bygget i samarbejde med Irak åbner en direkte

jernbaneforbindelse fra Syrien til Basra og vil være et stort skridt i virkeliggørelsen af De fem Haves strategi derved, at den etablerer en direkte kontakt mellem Den arabiske Golf (den Persiske Golf) og det Indiske Ocean.

Jernbanen fra Bagdad og Teheran vil også føre handel over land fra Kina og Centralasien til Syrien. En stor gren af Den nye Silkevej fra det vestlige Kina og Centralasien passerer Teheran. Desuden bliver en landrute fra Indien og Pakistan mulig via det iranske jernbanenet, som er bygget frem til Zahedan lige ved det pakistansk/indiske jernbanenet, som engang i fremtiden vil blive åbnet.

Jernbanen fra Teheran åbner desuden for forbindelse til landene ved det Kaspiske Hav som næste trin i »De fem Haves strategi«. Transporterne fra Rusland på den såkaldte Nord/Syd-korridor, som har forbundet St. Petersborg med den iranske havneby Bandar Abbas, og senere desuden med havnebyen Chabahar på kysten af det Indiske Ocean, går både på og langs begge sider af det Kaspiske Hav og vil også blive en forbindelse til Syrien.

Via Basra kan det omtalte højhastighedstog fra De forenede arabiske Emirater til Kuwait med forlængelsen forbindes til Oman og Yemen. Alle disse handelsveje vil, ligesom den gamle Silkevej, blive projiceret ind i Syrien mod Aleppo, og dernæst kommer udviklingskorridoren til at fortsætte til det krigsramte Idlebs industrizoner og Latakias Middelhavs-havn, der må udbygges.

Næste skridt bliver bygningen af jernbanen fra Deir ez-Zur til Tadmor/Palmyra, den legendariske Silkevejs-by, hvor Silkevejsfestivalerne afholdtes hvert år før krigen. Denne manglende forbindelse vil skabe en jernbaneforbindelse fra Teheran og Bagdad direkte til Damaskus og Beirut.

2. Forbindelsen til Kairo

Egyptens dynamiske udvikling, med den Nye Suezkanals

planlagte, gigantiske, nye industriområde, kan trækkes ind i Syrien, når den nye jernbane fra Kairo til Amman åbnes. Den gamle jernbane fra Amman kan genopbygges som en højhastighedsbane til Damaskus og de store byer Homs og Hama og op til Aleppo i nord. På denne måde kan også søfarten fra landene ved Det røde Hav og hele Afrikas østkyst via havnen i Akaba få en jernbaneforbindelse til Syrien. Egyptens planer om jernbanesamarbejde langs Nilen mod syd vil også øge kontakten ikke bare med Sudan, men også Østafrika via Etiopien, som har verdens højeste, økonomiske tilvækstrate.

Når Hejaz-jernbanen genopbygges med højhastighedsteknik, kan Damaskus atter blive udgangspunkt for rejser til Medina og Mekka. Via denne jernbane kan desuden forbindelsen fra Yemen åbnes, og også fra Afrika via Yemens planlagte tunnel under Bab el-Mandeb til Djibouti.

Fra Egypten vil også den påbegyndte bygning af den arabiske gasledning blive færdig og blive forbundet med den planlagte nye gasledning fra Iran til Syrien, så alle tilsluttede lande både kan eksportere deres egenproducerede gas og tage den gas, som de behøver til forbrug.

3. Forbindelsen til Europa og nordpå til Sortehavet og Rusland.

Når grænsen mod nord åbner, vil Syrien igen kunne blive den store korsvej, så snart bygningen af højhastighedsjernbanen fra Europa til Kairo åbner. Det vil tilføre kraft til alle de krigsramte storbyer: Aleppo, Hama, Homs og Damaskus. I alle byerne kan et lokalt trafiksystem bygges med den nye, tavse magneteknik på piller. Denne teknik giver højere hastigheder og højere energitæthed samtidig med, at det kan bygges hurtigt, idet man undgår problemer med ikke-udgravede arkæologiske fund, der standsede tunnelbaneprojektet i Damaskus. Det vil forbinde byerne og deres regioner i en bred udviklingskorridor fra nord til syd gennem hele det vestlige Syrien.

Også Kinas handel med Europa via den Nye Silkevejskorridor gennem Iran og Tyrkiet vil i Tyrkiet blive forbundet til den nord/sydgående korridor gennem Syrien. Mod nord vil Aleppo og den syriske nord/sydlige udviklingskorridor tiltrække handel fra Armenien og Aserbajdsjan og via disse, fra Rusland.

Landene omkring Sortehavet når direkte ind i Syrien gennem havnebyerne Samsun og Istanbul. Til Istanbul går den nye »Vikinglinje« med jernbanegods fra Litauens havneby Klaipeda, hvilket også tilknytter transporter fra Østersøregionen og Sverige.

4. Forbindelsen Middelhavet

Siden indvielsen af den Nye Suezkanal i august måned i år er nye, store strømme af varer fra Kina og Indien begyndt at komme til Middelhavet ad den Maritime Silkevej. Der er i øjeblikket planer om at bygge en række havne for at håndtere den nye varetilstrømning. Det gælder for Piræus i Grækenland og Taranto, Crotone og Gioia Tauro i det sydlige Italien. Forud for dette har man planlagt en udbygning af højhastighedstog mod nord til Centraleuropa gennem både Italien og Balkan. Kina deltager i planlægningen af en ny kanal gennem Balkan fra Thessaloniki via floderne Axios/Vardar og Drina op til Europas transportårer Donau, der tiltrækker trafik fra Rhinen i Tyskland. Dette åbner også op for transport til Syrien, hvis man udbygger havnene i Latakia og Tartous.

Hele Middelhavsområdet kan blive et udviklingsområde, der kan imødegå krisen med arbejdsløshed i både Nordafrika og det sydlige Europa. For at dette kan realiseres, har Schiller Instituttet udarbejdet en »Marshallplan for Middelhavsområdet«¹, der indeholder mange af de fremtidige projekter.

¹ Engelsk Specialrapport: Program for an Economic Miracle in Southern Europe, the Mediterranean Region and Africa: SE kort

her:

http://larouche.se/svenska/media/20120612-meditprog_en_0.pdf

Rapporten er oversat til dansk, se her:
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=3301>

5. Tunneller, der planlægges mellem Tunesien og Sicilien og under Gibraltarstrædet.

Langs den nordafrikanske kyst skal Egyptens første kernekraftværk bygges med mulighed for afsaltning af havvand til ferskvand, til beboelse, landbrug og industri. Afsaltningsprojekter kan gennemføres også andre steder langs kysten, og frem for alt i Gaza. Tunesien har store, potentielle landbrugsområder i de store saltmarsker Sud. Siden begyndelsen af 1900-tallet har man haft forhåbninger om at fjerne saltet med vandprojekter og gøre en stor region i det sydlige Tunesien og det østlige Algeriet frugtbar, projekter, der med dagens teknik kan gøres endnu bedre og videre.

Andre store projekter, der er på tegnebrættet, er at lede vand fra det centrale Afrika og til det nordlige Egypten til området nærmest Libyen. Der ligger den store Qattara-sænkning under Middelhavets niveau, der således vil kunne fyldes med ferskvand, så der dannes en stor sø. Sammen med nye jernbaner og veje gennem Sahara til en stor havn ved Middelhavet kan en hel række byer bygges, og et stort ørkenområde befolkes.

Der er også det store Transaqua-projekt til afledning af vand fra Congoflodens øvre dele i en selvrindende kanal til Tchadsøens vandområde. Det indebærer enorme udviklingsmuligheder ved, at Tchadsøen reddes og et stort område i det sydlige Sahara kan genopdyrkes og udvikles. Gennem BRIKS-landenes Nye Udviklingsbank findes der store muligheder for at komme i gang med flere af disse projekter.

Muligheden er til stede for at inddrage Europa og USA i et samarbejde med BRIKS-landene om denne økonomiske udviklingspolitik, så man satser på en genopbygning af sin

realøkonomi i stedet for fortsat at kollapse med sit syge finanssystem og sin krigspolitik med folkemord.

Henvisninger til kort m.v.:

Kort 1 over Verdenslandbroen fra EIR-rapporten »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen« (»The New Silk Road becomes The World Land-Bridge«) <http://worldlandbridge.com/>

Den engelske rapport er på 374 sider. Pris 35 USD i digital pdf-format, med blødt omslag 50 USD.

Udførlig dansk introduktion til rapporten v/Helga Zepp-LaRouche: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=3777>

Kort 2 fra EIR-rapporten på dansk, Et økonomisk mirakel for Sydeuropa, Middelhavsområdet og Det afrikanske Kontinent, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=3301>

Kort 3 over projiceringen af Den nye Silkevej ind i Syrien (et noget større kort)

<http://www.larouche.se/media/1650/view>

Læs mere om besøget i Syrien (på svensk):

<http://www.larouche.se/artikel/vad-jag-sag-i-syrien>

Nærværende artikel »Diskussionspunkter om Syriens genopbygning« på arabisk:

<http://arabic.larouchepub.com/2015/10/24/752>

Og på tysk:

<http://www.solidaritaet.com/neuesol/2015/44/phoenix.htm>

**POLITISK ORIENTERING den 29.
oktober 2015:**

**Flygtningekrisen: kræves:
handling nu//**

**Obama truer Kina med militære
midler**

Med formand Tom Gillesberg

**NY Times leder retter hård
kritik mod Obamas militære
optrapning i Syrien:
Det kunne "føre USA ud i en
direkte krig med Rusland"**

28. oktober 2015 – Leder i New York Times den 28. oktober retter hård kritik mod, hvad den kalder Obamaregeringens "militære optrapning i Irak og Syrien", fordømmer Kongressen for ikke at modsætte sig det faktum, at Obama er gået i krig uden Kongressens godkendelse og advarer om, at det kan føre til en direkte krig med Rusland.

"Obamaregeringen tager skridt til at udvide en militær-kampagne, som stadig er blottet for strategisk sammenhæng",

fastslår lederen i Times. "I stedet for at modsætte sig en optrapning af amerikanske militær-styrker i den syriske krig, kræver flere fremtrædende medlemmer af Kongressen uansvarligt endnu hårdere fremgangsmåder ... Pentagon fortsætter med at kalde militær-kampagnen i Syrien og Irak for en 'rådgivnings- og hjælpe'-mission, en beskrivelse, som var misvisende i starten af kampagnen, og som nu er absurd. Ved trinvist at øge sin militære rolle i en omfattende, kompliceret slagmark, bliver USA suget ind i en ny krig i Mellemøsten."

Lederen siger derefter, at Obamas politik "mangler juridiske rammer samt et opnåeligt mål", og tilføjer: "Med nogle få undtagelser, synes lovgiverne totalt uanfægtede over, at de tillader en præsident at gå i krig uden udtrykkelig tilladelse fra Kongressen ... Brugen af hr. Assad, en morderisk leder, som har mistet enhver legitimitet, har i princippet en indlysende appel. Men sådan en fremgangsmåde vil næsten med sikkerhed være katastrofal, fordi det vil føre USA ud i en direkte krig med Rusland og Iran, som støtter ham militært. Selvom det skulle lykkes Washington at tvinge ham fra magten, kunne det tjene den islamiske stats fremmarch, noget, som kun vil føre til mere blodbad.

**Leder, 29. oktober 2015:
Sandheden er afgørende: Obama
er en**

morder, og han må fjernes fra embedet nu

I går udstedte Lyndon LaRouche på ny et presserende nødvendigt krav om, at Barack Obama omgående må fjernes fra USA's præsidentskab ved forfatningsmæssige tiltag, for at han ikke skal føre hele planeten ud i en atomar udslettelseskrig. LaRouche henviste til Obamas seneste runde med militære provokationer imod Kina i Det sydkinesiske Hav, hans eskalerende krig i Syrien og hans masseorderiske droneprogram – blandt andre – som typiske eksempler på den politik, der som en skrigende nødvendighed må bringes til ophør.

LaRouche erklærede under en diskussion i dag med LPAC Policy Committee:

»Jeg mener, at problemet her ligger i det faktum, at Obama ... Obama er grundlæggende set i færd med at foretage træk, som han gør med operationerne ved Kina osv., og han er fast besluttet på at lancere en atomkrig. Og alle tendenser i hans adfærd går i den retning. For eksempel som angrebet på den medicinske facilitet [i Kunduz, Afghanistan]. Fyren er i virkeligheden en morder. Han er slet og ret en morder, og han bør smides ud af embedet.«

»Og hvis vi ikke siger dette og fører en kampagne omkring dette, så mener jeg, at verden som helhed, verdens folk som helhed, står på randen. Se blot på, hvad Obama er i færd med at foretage sig i Kina, med angrebet på Kina, som er en absolut forfalsket operation.«

»Obama viser sine fæle poter, eller sine blodige poter, i diverse operationer. Denne mand må trækkes ud, hans embedsperiode må annulleres! Vi har et præsidentielt princip, under hvilket han må klassificeres, og under hvilket han må fjernes fra embedet. Hvis vi ikke fjerner ham

fra embedet, så vil vi komme ud i en meget farlig situation.»

»Den anden side af sagen er, at vi ikke har en Kongres, der er kompetent til at udtrykke sig, som det er nødvendigt. Gå tilbage til præsidentskaberne før denne. Vi har før haft disse. Man kan ikke være useriøs med dette og behandle det ved at sige: 'Vi må forhandle os igennem det her.'«

»Vi må sige, 'Nej!' Og jeg mener, at vores organisation har evnen til at sige 'nej'. Og jeg mener, at vi må sige nej ved simpelt hen at opregne nogle af de forbrydelser, han har begået. Og sige: Disse forbrydelser, alt imens de ikke er afgjort mht. en endelig afgørelse, så er faktum, at kravet er, at han må underkastes undersøgelse for at demonstrere, hvorfor han ikke skal smides ud af embedet. Det er der beviser nok til.»

Den seneste tids række af forbrydelser, som Obama har begået, inkluderer bl.a.:

- Provokationen den 27. okt. med at sende et amerikansk krigsskib ind i Det sydkinesiske Hav, mens han lover at fortsætte med lignede provokationer til vands og i luften i den nærmeste fremtid. En direkte militær nærkontakt mellem USA og Kina bliver højst sandsynlig, hvis dette fortsætter.
- Lækken fra Obamaregeringen den 27. okt. til *Washington Post*, Reuters og andre medier om, at hans regering har en operationel plan på bordet om at sende amerikanske specialtropper og andre tropper ind i Syrien – en total overtrædelse af USA's Forfatning og af International Lov – der blot venter på grønt lys fra præsidenten. Dette kunne føre til en direkte militær konfrontation mellem USA og Rusland på den mellemøstlige arena.
- Det amerikanske militærs overlagte bombing den 3. okt. af et Læger uden Grænser-hospital i Kunduz, Afghanistan, der resulterede i over 30 dødsfald, til trods for, at

der på forhånd var udgivet fuld information om koordinaterne for dette hospital. Dette udgør en krigsforbrydelse, der berettiger til retsforfølgelse. Obamaregeringens skamløshed opmuntrede tydeligvis Det saudiske Kongerige til at udføre en lignende grusomhed imod et LuG-hospital i Yemen den 26. oktober.

- Det løbske, illegale droneprogram for drab, under hvilket Obama personligt udvælger og ved sin underskrift godkender det koldblodige mord på mistænkte terrorister og uskyldige tilskuere over en kam, som det for nyligt er blevet afsløret af websiden The Intercept.
- Obamas fortsatte og ubøjelige engagerende forpligtelse til at redde (bailout) det bankerotte Wall Street-system ved at tage livet af Amerikas fysiske økonomi og Amerikas befolkning – et system, der i stedet bør fjernes og erstattes med LaRouches økonomiske program med Verdenslandbroen.
- Obamas principielle ansvar for at skabe den flygtningekrise, der har bragt Europa til den yderste klippekant, gennem de illegale krige, som han og hans forgænger George Bush lancerede i hele regionen, og senest i Syrien.

Som Helga Zepp-LaRouche understregede i sine bemærkninger ved konferencen i Washington den 27. okt. med fhv. senator Mike Gravel, så har denne flygtningekrise nu nået kogepunktet og har konfronteret Europa med en knald-eller-fald-situation for sin blotte eksistens. Hele den Europæiske Union er ved at smuldre, stedt over for krisen, der er meget mere end en flygtningekrise: det er en massemigration og en eksistentiel krise. Den eneste løsning, understregede Zepp-LaRouche, er at bringe reel udvikling ind i Mellemøsten og Afrika ved at forlænge Verdenslandbroen ind i disse områder. USA og Storbritannien bør deltage i at sikre denne løsning, erklærede hun. Eftersom det var Det britiske Monarki, og i USA Bush- og Obamaregeringerne, der var årsag til krisen.

I går understregede LaRouche:

»Denne karl Obama må holdes tilbage, og hvis han ikke bliver det, er I alle døde, det er den risiko, vi løber. Og jeg mener, at vores fremgangsmåde må defineres ud fra disse referencerammer. Jeg mener, at vi må gøre dette drone-spørgsmål til det absolutte topspørgsmål. Hvis der er nogen, der siger, at det kan retfærdiggøres, er det en løgn – du narres til at godtage en løgn. Når man myrder folk, så myrder man dem! Og man siger 'du myrder dem'.

Og Obama er grundlæggende set en morder; han er en masse-morder. Den aktuelle præsident for USA er en masse-morder! Hvis man vil redde USA, så må man sige dette. Hvis man ikke siger dette, ja, så kunne du være den næste, der ryger.«

Med hensyn til dem, der har været så bange for Obama, at de har været paralyseret til handlingslammelse og til at tolerere hans nazistiske forbrydelser, erklærede LaRouche:

»Sandheden er af afgørende betydning: Obama er en morder, punktum. Hvis man ønsker, at civilisationen skal overleve, må man lukke ned for Obama. Ikke på længere sigt; lige nu.«

**Tysklands general Kujat
argumenterer: Vi må stoppe
denne krig!**

22. oktober 2015 – I endnu et interview her til morgen, med Deutschlandfunk radio, om flygtningekrisen, sagde fhv.

Bundeswehr-stabschef (2000-02) og chef for NATO's Militærkomite (2002-05), general Harald Kujat (pens.), at, med mindre man adresserer oprindelsen til flygtningestrømmen, vil krisen fortsætte: »Vi må stoppe denne krig!« De er rigtigt, sagde han, at de russiske luftangreb, som alle sådanne operationer, skaber flygtninge, men det er et tegn på håb, at USA og Rusland nu har en aftale om dekonfliktion, og han håber meget, at Kerry-Lavrov-mødet i Wien i morgen vil bringe fremskridt, for USA og Rusland må samarbejde for at bringe denne krig til en afslutning.

Kujat udelukkede kategorisk enhver form for byggen mure omkring Tyskland og Europa for at holde flygtningene ude, hvilket, sagde han, ikke vil virke, fordi folk vil fortsætte med at komme, så længe der er krig i Syrien. Og Hæren har intet at gøre her, for i Tyskland siger Forfatningen tydeligt, at Hæren kun kan sættes ind til nationalt forsvar, eller i tilfælde af naturkatastrofer og store ulykker. Krisen omkring flygtningene er imidlertid ikke i disse kategorier.

Indstrømningen af flygtningene er ved at skabe en kritisk situation på Balkan, hvor små stater som Slovenien simpelt hen er blevet overvældet; men, sagde generalen, han kan simpelt hen ikke forstå visse andre europæiske landes afvisning af at yde hjælp, eftersom de er mindre udsat for tragedien. Hvis det organiseres på den rigtige måde, tilføjede han, kan den nuværende flygtningekrise løses af Tyskland og Europa; det er han fuldstændig overbevist om. Men hvis der ikke sker en forbedring af uroen i Mellemøsten, hvis de millioner af flygtninge, der stadig befinder sig i regionen, også kommer ind i Europa, vil europæerne ikke kunne håndtere det.

Foto: Flygtningestrømmen har fuldstændig overvældet Slovenien

Iran deltager i forhandlinger om Syrien i Wien 30. oktober

28. oktober 2015 – Intense diplomatiske udfoldelser fra Ruslands side i løbet af de seneste par uger, inkl. med den amerikanske udenrigsminister John Kerry, har båret frugt med meddelelsen om, at Iran er blevet inviteret til at deltage i drøftelserne om Syrien i Wien, den 30. okt., efter en fælles aftale mellem Rusland og USA. Talsmand for Det Hvide Hus Eric Schultz sagde til reportere, »USA er parat til at samarbejde med enhver nation, inkl. Rusland og Iran, for at løse konflikten i Syrien«, og selv Saudi Arabien blev vundet over til at gå med til at invitere Iran. »Vore partners synspunkt«, sagde den saudiske udenrigsminister Adel al-Jubeir i dag, »var, at vi burde afprøve iranernes og russernes intentioner mht. at få en politisk løsning i Syrien, hvilket vi alle foretrækker.«

Det ser ud, som om spørgsmålet om, hvorvidt den syriske præsident Assad kan forblive i embedet, er taget af dagsordenen for Wien-mødet, der forventes at omfatte omkring et dusin deltagere, inkl. Rusland, USA, Tyrkiet, Saudi Arabien, Egypten, Iran, Qatar, Libanon, Frankrig og EU. Den saudiske udenrigsminister meddelte, at Saudi Arabien og dets allierede ville afholde et separat møde på fredag for at finde »tidspunkt og fremgangsmåde for Bashar al-Assads afgang«

Foto: Irans udenrigsminister Mohammad Javad Zarif, der nu vil deltage i drøftelserne i Wien.

USA: Økonomisk udvikling og Den nye Silkevej rammer Washington, D.C. (incl. video and english transcript): EIR Forum: Ending Permanent Warfare and Financial Panic

27. oktober 2015 – *EIR* leverede et nødvendigt chok til Washington, D.C. i dag på National Press Club, under titlen: »En afslutning på permanent krig og finansiel panik: Glass-Steagall og den Globale Silkevej«. Blandt mange andre gæster hørte og debatterede 35 personer fra ambassadestabe fra lande i hele verden præsentationer ved Schiller Instituttets stifter Helga Zepp-LaRouche og fhv. senator til den amerikanske Kongres Mike Gravel fra delstaten Alaska.

Missionen var at præsentere det umiddelbart tilgængelige, håndgribelige alternativ til krisen i den transatlantiske verden med økonomisk forfald og endeløse krige. Dette i en amerikansk hovedstad, der lider under økonomisk nedtrykthed og krigslede, og som skal vedtage nedskæringer af pensions- og sundhedsydelser samtidig med, at beskatningen af en befolkning, der er ved at gå under økonomisk, skal øges. Zepp-LaRouche og senator Gravel gjorde det klart, at, med genindførelsen af Glass-Steagall i den transatlantiske sektor, sammen med en opkobling til den udviklingspolitik, som repræsenteres af Den nye Silkevej, samt en afslutning af Barack Obamas katastrofale rolle som præsident, kan krisen i USA og Europa vendes til en økonomisk genrejsning.

Helga Zepp-LaRouche er hovedperson bag og forfatter til EIR's udførlige specialrapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, der har fået opbakning fra mange økonomiske institutioner i Kina og nu er udgivet som kinesisk bog, der nyder bred cirkulation i Kina.

Mike Gravel var den senator, der brød Washington-reglen, da han i 1971 i Kongressen oplæste de såkaldte »Pentagon-papirer« om Vietnamkrigen (og således sikrede, at disse oplysninger blev optaget i Senatets journal, -red.), og som i 2007, under en præsidentkandidatdebat, udfordrede Barack Obama ved, med stor forudseenhed, at kalde denne for en kandidat for krig, inklusive atomkrig.

Gravel udfordrer sine kolleger i den aktuelle søvngænger-Kongres til at åbne op for Obamas hemmelige dronekrige, hans uautoriserede, evindelige krige i Mellemøsten og Nordafrika, samt krigskonfrontationer rettet mod Rusland og Kina. Han sagde til forsamlingen, at han samarbejder med Lyndon og Helga LaRouche, fordi han støtter konceptet med Silkevejens globale infrastrukturudvikling og den måde, hvorpå LaRouche-parret organiserer til fordel for dette. Han sagde:

»Vi befinder os i en 'Augusts Kanoner'-situation: Vi må have en fremgangsmåde over for Den nye Silkevej, som med en Marshall-plan.«

Med en beskrivelse af den forværende flygtningekrise i Europa, som er skabt af Obama som det direkte resultat af hans krige, kaldte Helga Zepp-LaRouche dette for »de brændende skjorters tid«, [1] hvor ledernes skjorter brænder pga. krise, og hvor »en ny æra for menneskehedens fælles mål« kan initieres.

Under den timelange diskussion og debat fik gæsterne EIR-specialrapporter og tegnede abonnementer på EIR Alert-service. Zepp-LaRouche, Gravel samt Lyndon LaRouche blev interviewet af amerikanske og udenlandske medier.

I en senere diskussion efter forummets afslutning fokuserede Lyndon LaRouche på forummets centrale betydning som værende missionsorienteret. Han sagde:

»Hvad gør du for at skabe et højere udviklingsniveau for de levende og for dem, der følger efter? – Det er målestokken for din moralitet.«

»Wall Street er i færd med at ødelægge USA's befolkning. Det påtvinger den amerikanske befolkning mere og mere fattigdom – ikke blot år for år, og sæson efter sæson! Det er en gift; skaf jer af med det. Obama er en morder af uskyldige civile, en krigsmager og en tyv. Hvad vil du gøre for at redde menneskeheden fra disse udyr?«

»Forsøm ikke, af mangel på lidenskab, at bringe i orden, hvad du burde have bragt i orden i din levetid.«

[1] Fra gr. Mytologi; den forgiftede skjorte, der brændte Herakles og fik ham til at kaste sig på ligbålet; en 'destruktiv kraft eller sonings-indflydelse'.

Her følger det engelske udskrift af hovedtaler v/ Helga Zepp-LaRouche og Mike Gravel: (en dansk oversættelse af Helgas tale kommer snarest):

Download (PDF, Unknown)

Putin og Lavrov går frem med syriske, militære/diplomatiske operationer

26. oktober 2015 – Den russiske præsident Vladimir Putins og udenrigsminister Sergei Lavrovs militære og diplomatisk intervention i Syrien er hastigt i færd med at transformere situationen i hele Sydvestasien, og i realiteten i hele verden. I kølvandet på den syriske præsident Hafez al-Assads besøg i Moskva i sidste uge, Putins møde med formanden for det iranske parlament Ali Larijani under Valdai-klubbens begivenhed i Sotji, Rusland, og mødet mellem Lavrov, den amerikanske udenrigsminister John Kerry og ledere fra Saudi Arabien, Tyrkiet og Jordan i Wien, er der nu fra flere sider diskussioner om fremskridt inden for internationalt samarbejde om krisen i Syrien, der grundlæggende set foregår uden om Obama.

En russisk, parlamentarisk delegation til Damaskus rapporterer, at præsident Assad har indvilget i at afholde foreløbige valg i landet på betingelse af, at dette har befolkningens støtte, iflg. TASS. Medlem af det russiske kommunistparti Aleksandr Jushenko, der var med i delegationen, sagde, at Assad er »parat til at diskutere tilføjelser til Forfatningen, afholde parlamentsvalg og, hvis det syriske folk finder det nødvendigt, har udtrykt, at han er parat til at afholde præsidentvalg«, som Assad er sikker på at vinde, iflg. RT. Assad sagde til den syriske presse, at han venter besøg fra den russiske vicepremierminister Dmitry Rogozin, formand for Dumaen Sergey Naryshkin og formand Valentina Matvienko.

Lavrov optrådte på et talkshow i Moskva lørdag, for at tale om situationen i Syrien og sit møde med Kerry dagen før. Han

sagde: »Vi er parat til at inkludere den patriotiske opposition, inklusive den såkaldte Frie Syriske Hær (FSA), for at give den luftstøtte, selvom vi blev nægtet information om, hvor, iflg. amerikanske data, terroristerne er lokaliseret, og hvor den patriotiske opposition befinder sig.«

Fahad Al-Masri, talsmand for FSA (selvom der hersker nogen uenighed om, hvorvidt han rent faktisk er talsmand for FSA), foreslog et møde i Egypten med russerne. »Den Frie Syriske Hær er parat til en dialog med Rusland«, sagde han iflg. RT. »Vi må arrangere et nyt møde, så vi kan fremlægge vores holdning og diskutere vore fælles handlinger.«

Interessant nok sagde Lavrov, at Kerry havde forklaret ham, hvorfor USA havde afvist at acceptere en delegation under ledelse af premierminister Medvedev. »John Kerry sagde til mig: Ved De hvad, tag det ikke så bogstaveligt, for vi er i processen. Foreløbig er betingelserne for en sådan kontakt ikke forberedt. Lad os arbejde på ministerplan, og så vil vi være parate til at overveje jeres andre ideer«, sagde Lavrov.

Den præsidentielle talsmand Dmitri Peskov sagde til BBC fredag (interviewet skal faktisk udsendes i sin helhed mandag): »Desværre er det hidtil ikke lykkedes nogen af vore partnere at identificere en seriøs opposition, der ikke har forbindelse til terror, til ekstremistiske organisationer, til ISIL, al-Qaeda og andre. ... Det er vigtigt at redde Syriens integritet, territoriale og politiske integritet, og ikke tillade, at hele regionen, inklusive de lande, der grænser op til Syrien, går ind i et mareridt af sammenbrud og terrorherredømme.«

Rusland trænger ind på NATO's Middelhavs-sø

21. oktober 2015 – Rusland udfordrer NATO på dennes sydlige periferi – dens egen sø, om man vil, hvis man da køber NATO's verdenssyn – og alliancen er ikke glad for det. NATO's vicegeneralsekretær Alexander Vershbow sagde til *Financial Times* mandag, at Ruslands deployering for at bekæmpe anti-Assad oprørsstyrker er en umiddelbar udfordring for Vesten, og sandsynligvis en længerevarende én. »Vi må tænke på de bredere konsekvenser af denne oprustning i det østlige Middelhav og disse luftbasers kapacitet«, sagde Vershbow.

Ifølge *FT* kunne Ruslands fornyede tilstedeværelse i Middelhavet blive højst forstyrrende: det åbner hele NATO's sydlige grænse for russisk provokation, alt imens det truer med at begrænse den »navigationsfrihed«, der gør det muligt for NATO hurtigt og let at deployere militære aktiver. For USA, f.eks., kunne det komplicere evnen til hurtigt at projicere flådemagt ind i Golfen. Det ville have gjort en NATO-beslutning om at intervenere i Libyen-konflikten i 2011 langt vanskeligere at planlægge.

De siger også, at Ruslands tilbagevenden til Middelhavet »pludselig placerer hele Europa inden for rækkevidde af dets hastigt udviklende arsenal af skibslancerede krydsermissiler og ballistiske missiler«. Og NATO har ikke noget svar, som det udviklede for Østeuropa. NATO-embedsfolk indrømmer uden tøven, at den (opfattede) trussel fra Rusland former Trident Juncture-øvelsen. Moskvas strategi hænger på at udskære beskyttende »bobler«, siger en højtplaceret NATO-embedsmand: »Vi anser dette for en del af hele deres doktrin«. *FT* rapporterer yderligere, at Ruslands Middelhavsflåde, f.eks., rejser børster med sine mest magtfulde, antiluftskyts S300 missilsystemer, der er blevet tilpasset alle skibe for nær de mindste skibe. »For NATO skaber det det, som militære

taktikere refererer til som antiluftskytsområde, hvor flyvning nægtes – en flyveforbudszone – men én, der er rettet mod vesten.«